

Sygnatura akt XI C 1895/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Wójcik

Protokolant: Agnieszka Nowakowska

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasto S. W. - Zarząd (...) w W.

przeciwko F. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego F. M. na rzecz strony powodowej Miasto S. W. - Zarząd (...) w W. kwotę 183,60 zł (sto osiemdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI C 1895/13

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 26 czerwca 2013 r. (data stempla pocztowego) strona powodowa Miasto S. W. - Zarząd (...) w W. domagała się zasądzenia od pozwanego F. M. kwoty 183,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając żądanie podała, że w dniu 7 sierpnia 2012r. pozwany korzystał z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. W związku z tym strona powodowa obciążyła pozwanego opłatą dodatkową w kwocie 180 zł oraz należnością przewozową w wysokości 3,60 zł. Strona powodowa podniosła, że roszczenie swoje wywodzi z art. 33a ust.3 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. „Prawo przewozowe” oraz uchwale nr XVI/301/2011 Rady m.st.W. z dnia 26 maja 2011r. „w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W.” oraz na podstawie art. 360 i 361 kodeksu cywilnego.

W dniu 3 lipca 2013 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 8).

Przesyłka sądowa zawierająca odpis nakazu zapłaty oraz odpis pozwu nie została skutecznie doręczona pozwanemu i powróciła z adnotacją „Brak dokładnego adresu. Adresat nieznan”. Strona powodowa wezwana do wskazania prawidłowego i aktualnego adresu zamieszkania pozwanego wniosła o ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, uzasadniając go wyczerpaniem możliwości ustalenia aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego.

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2013r. tut. Sąd uchylił wydany w sprawie nakaz zapłaty, zaś zarządzeniem z dnia 7 marca 2014r. ustanowiono dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kuratora w osobie pracownika Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu D. H..

W złożonej odpowiedzi na pozew (k.29-31) kurator wniósł o oddalenie powództwa jako niezasadnego i nieudowodnionego oraz o zasądzenie wynagrodzenia kuratora według norm przepisanych. Kurator podniósł, iż strona powodowa na udowodnienie istnienia dochodzonego roszczenia powołuje w formularzu pozwu wezwanie do zapłaty nr sprawy (...), a załącza inny dokument w postaci kserokopii wezwania do zapłaty/ potwierdzenia wpłaty seria AA No (...). Nadto zarzuciła, że strona powodowa nie wykazała, iż kontroler przeprowadzający kontrolę dokumentów przewozu osób w dniu 7 sierpnia 2012r. miał stosowne upoważnienie tj. legitymował się identyfikatorem umieszczonym w widoczny miejscu i zawierającym elementy wskazane w art.33a ust2. ustawy z dnia 15 listopada 1984r. „Prawo przewozowe”. Kurator wskazał, iż z treści formularza wezwania do zapłaty wynika, że powinno być ono opatrzone czytelnym podpisem dłużnika, tymczasem pod wezwaniem widnieje podpis nieczytelny, co uniemożliwia weryfikację osoby, która go złożyła. Z ostrożności procesowej kurator podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia.

Kurator wniósł także o zwrócenie się do Urzędu Miejskiego W. Wydział Spraw Obywatelskich z prośbą o podanie czy został zgłoszony fakt zaginięcia dokumentu tożsamości pozwanego F. M. seria nr (...) i przyczyny wydania nowego dowodu osobistego.

W piśmie procesowym z dnia 20 czerwca 2014r. - k.50- 51 (data stempla pocztowego) strona powodowa wyjaśniła, że różnica w numerach wezwania do zapłaty podanego w formularzu pozwu i dołączonej do niego kserokopii wezwania do zapłaty wynika z odmiennej numeracji na kwitach posiadanych przez kontrolerów oraz wewnętrznej ewidencji w systemie strony powodej, jednakże oba numery dotyczą tej samej sprawy. Odnosząc się do kwestii nieczytelnego podpisu pozwanego pod wystawionym wezwaniem, strona powodowa wskazała, iż nie ma to żadnego znaczenia dla ważności wystawionego wezwania, albowiem nawet w przypadku braku jakiegokolwiek podpisu pod wezwaniem wywołuje ono skutki prawne, gdyż jest to jednostronne oświadczenie woli wierzyciela (strony powodowej) wzywające dłużnika (tu pozwanego) do spełnienia świadczenia. Zatem tożsame skutki wywołałoby wezwanie pozbawione jakiegokolwiek podpisu dłużnika.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 sierpnia 2012r. pozwany F. M. o godz. 9:48 poruszał się metrem linii 9 (nr pojazdu (...)), bez ważnego biletu uprawniającego do przejazdu. Na skutek kontroli biletowej pracownik Zarząd (...) m.st. W. legitymującego się identyfikatorem o nr 393, stwierdził, na wysokości Mostu P., że F. M. nie posiada ważnego biletu na przejazd. Z danych systemowych, jakimi dysponuje (...) wynika, iż okazany przez pozwanego bilet nr (...) został skasowany dopiero w dniu 18 września 2012r. o godz. 17:51 w linii autobusowej nr 519, z czego wynika, iż w dniu kontroli pozwany nie posiadał ważnego biletu na przejazd.

Dane pozwanego na wezwaniu zostały spisane na podstawie dowodu osobistego nr (...). W wezwaniu wskazano, że pozwany zamieszkuje we W. przy ul. (...), jest synem J. i K., zaś jego numer PESEL to (...). Pozwany pokwitował wezwanie własnoręcznym podpisem. Zgodnie z wezwaniem miał uiścić kwotę 183,60 zł w terminie 14 dni. Pozwany nie uregulował należności wynikającej z wezwania do zapłaty.

W dniu 16 maja 2013r. F. M. zgłaszał do Urzędu Miasta W. Wydział Spraw Obywatelskich zagubienie dowodu osobistego o nr (...), zaś od dnia 17 maja 2013r. pozwany legitymuje się dowodem osobistym o nr (...).

(dowody:

- wezwanie do zapłaty nr (...), k. 6 i k.52;

- historia transakcji za okres od 7 czerwca 2012r. do 16 czerwca 2014r. k.53-54;

- pismo Urzędu Miasta W. z dnia 18 czerwca 2014r. k.46)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W ocenie Sądu, strony niniejszej sprawy łączyła umowa przewozu, na mocy której przewoźnik zobowiązany był w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia osoby, a korzystający z usługi winien uiścić stosowne wynagrodzenie. W świetle bowiem art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. „Prawo przewozowe” (Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 j.t. z późn. zm.) umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. W bilecie na przejazd określa się wysokość należności za przejazd oraz dane potrzebne do ustalenia zakresu uprawnień podróźnego (art.16 ust. 2 ustawy Prawo przewozowe).

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na niebudzących wątpliwości dowodach w postaci dokumentów złożonych przez stronę powodową, tj. na wezwaniu do zapłaty o nr (...) z dnia 7 sierpnia 2012 r. oraz na kserokopii historii transakcji za okres od 7 czerwca 2012r. do 16 czerwca 2014r., które tworzą logiczną i spójną całość oraz zdaniem Sądu dowodzą zasadności żądania strony powodowej.

Jednocześnie Sąd pominął dowód osobowy w postaci przesłuchania stron. Przesłuchanie pozwanego było niemożliwe z racji tego, iż pozostaje on nieznanym z miejsca pobytu, zaś strona powodowa nie zgłosiła wniosku o swoje przesłuchanie i nie wskazała osób które miałyby być słuchane w charakterze strony powodowej.

Zdaniem Sądu strona powodowa za pomocą wezwania do zapłaty o nr (...) z dnia 7 sierpnia 2012 r. wykazała, że pozwany w dniu 7 sierpnia 2012r. jechał metrem linii 9 gdzie o godzinie 09:48 na wysokości Mostu P. w W. był kontrolowany w zakresie posiadania ważnego dokumentu przewozu na tej linii. Kontrolę biletów przeprowadzał pracownik (...) która, jako jednostka budżetowa m.st. W., wykonuje, w imieniu gminy, zadania w zakresie organizacji publicznego transportu zbiorowego, a na podstawie upoważnienia Dyrektora (...) upoważnieni pracownicy przeprowadzają także kontrolę dokumentów przewozów w pojazdach komunikacji miejskiej.

Zgodnie z art. 33a ust. 3 ustawy „Prawo przewozowe” w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Na mocy art. 34a ustawy „Prawo przewozowe” rada gminy upoważniona jest do wydawania przepisów ustalających wysokość opłat dodatkowych pobieranych w razie braku odpowiedniego dokumentu przewozu. Analogiczne postanowienie zawarte jest w § 22 ust. 1 załącznika do Uchwały nr XXX/596/2004 Rady m.st. W. z dnia 13 maja 2004r. „w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W.” (Dz. Urz. Woj. M. z 2004 r. Nr 130, poz. 3162 z późn. zm), który to akt obowiązywał do dnia 1 stycznia 2013r. , a zatem w dniu przeprowadzania kontroli. Powołany przepis stanowi, iż „Podczas przejazdu lub przebywania w strefie biletowej metra pasażer jest obowiązany posiadać ważny bilet lub dokument uprawniający do bezpłatnych przejazdów i przedstawić go do kontroli na każde żądanie kontrolera biletów”. Stosownie zaś do § 23 ust. 1 powołanego regulaminu „W przypadku stwierdzenia braku ważnego biletu lub dokumentu uprawniającego do przejazdu bezpłatnego bądź ulgowego albo ważnego biletu na przewóz bagażu lub zwierząt, kontroler biletów wzywa do uiszczenia opłat przewidzianych w taryfie przewozowej (opłata za bilet oraz opłata dodatkowa)”.

Na podstawie załącznika nr 1 do Uchwały nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011r. zmieniającej uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., opłatę dodatkową

ustalono w wysokości 50-krotności ceny biletu jednorazowego normalnego, obowiązującego wyłącznie w strefie 1 tj. 180 zł - gdy płatność opłaty dodatkowej następuje w terminie powyżej 7 dni.

Z uwagi na powyższe niewątpliwie pozwany miał obowiązek zapłaty dochodzonej przez stronę powodową kwoty 183,60 zł. Na kwotę tę składała się kwota 3,60 zł stanowiąca należność przewozową, a także kwota 180 zł tytułem opłaty dodatkowej za przejazd, gdyż należność nie została uregulowana w terminie 7 dni.

Odnosząc się do podniesionego przez kurator nieznanego z miejsca pobytu pozwanego zarzutu nieprzedstawienia przez stronę powodową dowodów uzasadniających roszczenie, w ocenie Sądu strona powodowa przedkładając dowody rzeczowe, w szczególności w postaci wezwania do zapłaty o nr (...) z dnia 7 sierpnia 2012 r., w sposób wystarczający udowodniła swoje roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że pomimo iż kurator zakwestionował złożony pod wezwaniem podpis, okoliczność ta nie przesądza o możliwości oddalenia powództwa. Jak słusznie podniosła strona powodowa w piśmie procesowym (k.50-51) z dnia 20 czerwca 2014r. (data stempla pocztowego) podpis nie jest niezbędny dla skuteczności wystawionego wezwania, albowiem jest to jednostronne oświadczenie woli, dla którego ważności irrelevantne pozostaje złożenie przez dłużnika podpisu. A zatem dla uznania, iż wystawione przez kontrolera wezwanie do zapłaty wywołuje skutki prawne złożenie nieczytelnego podpisu przez kontrolowanego nie odgrywa żadnego znaczenia. Sposób wystawienia wezwania do zapłaty jest kwestią faktu i oceny prawnej, a ewentualne konsekwencje prawne nieprawidłowości wezwania podlegają ocenie Sądu w ramach badania uprawnień i obowiązków stron umowy przewozu w zakresie przeprowadzenia kontroli biletów i poddania się jej przez pasażera. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, wezwanie do zapłaty o nr (...) z dnia 7 sierpnia 2012 r. nie budziło wątpliwości w zakresie prawidłowości jego wystawienia. Okoliczność podnoszona przez kuratora, iż wezwanie nie zostało prawidłowo podpisane przez dłużnika, co uniemożliwia zidentyfikowanie osoby, która je podpisała, w żaden sposób nie wpływa na fakt, że pozwany korzystał z przewozu bez ważnego dokumentu przewozowego w postaci biletu o odpowiedniej wartości, co stanowiło niewykonanie przez niego umowy przewozu, która została zawarta pomiędzy pozwanym a przewoźnikiem, zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy „Prawo przewozowe”, w chwili wejścia do środka transportu miejskiego. Nadto wskazać należy, iż poprawność danych pozwanego zawartych w wezwaniu do zapłaty nr (...) takie jak imię, nazwisko, nr PESEL, dane rodziców oraz numer i seria dowodu osobistego potwierdza zaświadczenie z systemu PESEL-SAD (k.14) a także pismo Urzędu Miejskiego W. Wydziału Spraw Obywatelskich (k.46), z treści którego wynika, że w dniu przeprowadzania kontroli tj. 7 sierpnia 2012r., pozwany posługiwał się dowodem osobistym o nr (...), który to numer dowodu wskazano w wystawionym wezwaniu do zapłaty. Mając powyższe na względzie Sąd doszedł do przekonania, iż zaoferowane przez stronę powodową dokumenty w stopniu dostatecznym udowadniają fakt istnienia stosunku umownego oraz niewykonania przez pozwanego spoczywającego na nim obowiązku w zakresie uiszczenia opłaty za przejazd.

W następnej kolejności podkreślić należy, że obowiązek zapłaty przez pozwanego kwoty dochodzonej pozwem, tj. 183,60 zł, wynika z obowiązku uiszczenia przez pozwanego kwoty 3,60 zł z tytułu nieuiszczonej należności przewozowej oraz kwoty 180 zł z tytułu opłaty dodatkowej, co ma swoją podstawę w art. 33a ust. 3 ustawy „Prawo Przewozowe”, zgodnie z którym w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty oraz w § 15 załącznika nr 1 do Uchwały nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. zmieniającej uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. stosownie do którego „W przypadku nałożenia opłaty dodatkowej pasażer zobowiązany jest uiścić niniejszą opłatę wraz z właściwą należnością za przewóz stanowiącą równowartość ceny biletu jednorazowego odpowiedniego do posiadanych uprawnień i strefy przejazdu”.

Wysokość należności za usługi przewozowe transportu zbiorowego świadczone przez Gminę W. określa taryfa przewozowa stanowiąca załącznik do Uchwały nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011r. zmieniająca

uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., zgodnie z którym cena biletu jednorazowego normalnego uprawniającego do przejazdu jednym

środkiem transportu od momentu skasowania, nie dłużej jednak niż przez 120 min. wynosiła w dniu przejazdu przez pozwanego metrem linii 9 kwotę 3,60 zł.

Zgodnie z art. 34a ust. 1 ustawy „Prawo przewozowe” minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia sposób ustalania wysokości opłat dodatkowych pobieranych w razie: braku odpowiedniego dokumentu przewozu, braku ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu, niezapłacenia należności za zabrane ze sobą do środka przewozu rzeczy lub zwierzęta albo naruszenia przepisów o ich przewozie, spowodowania, bez uzasadnionej przyczyny, zatrzymania lub zmiany trasy środka transportu - mając na uwadze zróżnicowanie wysokości opłat dodatkowych w zależności od strat poniesionych przez przewoźnika i powodu nałożenia opłaty dodatkowej, zaś stosownie do ust. 2 również sposób ustalania wysokości przysługującej przewoźnikowi opłaty manipulacyjnej, mając na uwadze ponoszone koszty czynności związanych ze zwrotem lub umorzeniem opłaty dodatkowej.

Na podstawie art. 34a ust. 1 ustawy „Prawo przewozowe” wysokość opłat dodatkowych została ustalona w § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury „w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej” z dnia 20 stycznia 2005 r. (Dz.U. Nr 14, poz. 117), biorąc za podstawę cenę najtańszego biletu jednorazowego normalnego stosowaną przez danego przewoźnika, jako 50-krotność tej ceny - za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu, jako 40-krotność tej ceny - za przejazd bez ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu, jako 20-krotność tej ceny - za naruszenie przepisów o przewozie rzeczy i zwierząt, jako 150-krotność tej ceny - za spowodowanie przez podróżnego zatrzymania lub zmiany trasy środka transportu bez uzasadnionej przyczyny.

Zgodnie z powyższym rozporządzeniem, opłata dodatkowa została ustalona w wysokości 50-krotności ceny najtańszego biletu jednorazowego normalnego, co znajduje odzwierciedlenie w postanowieniach załącznika nr 1 powoływanej wyżej Uchwały nr XVI/301/2011 Rady m.st. W..

Podniesiony przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego zarzut, że strona powodowa nie wykazała, iż kontroler przeprowadzający kontrolę dokumentów przewozu osób w dniu 7 sierpnia 2012r. posiadał stosowne upoważnienie tj. identyfikator umieszczony w widocznym miejscu i zawierający elementy wskazane w art.33a ust.2 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. „Prawo przewozowe”, w ocenie Sądu nie zasługiwał na uwzględnienie. Dla udowodnienia istnienia roszczenia strony powodowej o zapłatę kwoty 183,60 zł tytułem nieuiszczonej należności przewozowej oraz opłaty dodatkowej znaczenie ma jedynie potwierdzenie faktu, iż strony sporu wiązała ważna umowa przewozu, której jedna ze stron istniejącego stosunku prawnego nie wykonała. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie strona powodowa w dostateczny sposób, przedkładając stosowne wezwanie do zapłaty, wykazała iż pozwany zawarł z nią umowę przewozu, zaś umowa ta została przez nią wykonana. Wystawione wezwanie o numerze (...) w sposób niebudzący wątpliwości potwierdza fakt istnienia ważnej umowy przewozu. Na ważność istniejącego zobowiązania umownego nie wpływa okoliczność, iż wezwanie mogła wystawić osoba do tego nieuprawniona, albowiem, co do zasady, podstawę prawną dochodzonego przez stronę powodową roszczenia stanowi art.33a ust.3 ustawy „Prawo przewozowe” w myśl, którego w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Konkludując, niewykazanie przez stronę powodową, iż osoba dokonująca kontroli dokumentów przewozu osób w dniu 7 sierpnia 2012r. posiadała stosowne upoważnienie do kontroli biletów nie skutkuje oddaleniem powództwa jako nieudowodnionego.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że materiał dowodowy przedstawiony przez stronę powodową był wystarczający do uznania, że pozwany zawarł umowę przewozu i nie wywiązał się należycie z jej postanowień, a tym samym zaistniały podstawy do zasądzenia od niego na rzecz strony powodowej kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, na którą, na podstawie powołanych wyżej przepisów, składają się kwota opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu oraz nieuiszczona należność przewozowa.

W zakresie podniesionego przez kuratora zarzutu przedawnienia, Sąd uznał go za niezasadny. Przedawnienie roszczeń dochodzonych z tytułu należności związanych z przewozem osób, zgodnie z treścią art. 778 k.c., następuje z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany. Jednakże zgodnie z art. 77 ust. 4 w zw. z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy „Prawo przewozowe”, bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty, tj. nie dłużej niż na okres 3 miesięcy. Wskazać należy, że wezwanie do zapłaty według ustawy „Prawo przewozowe” jest obowiązkiem przewoźnika do wystąpienia wobec pasażera z pisemnym żądaniem dobrowolnego spełnienia świadczenia pieniężnego. Dochodzenie roszczeń na drodze sądowej dopuszczalne jest dopiero po bezskutecznym wezwaniu pasażera do zapłaty. Zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy „Prawo przewozowe” wezwanie do zapłaty uznaje się za bezskuteczne jeśli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia wezwania. Na czas udzielenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, najwyżej na okres tychże 3 miesięcy, bieg przedawnienia jest zawieszony, stosownie do art. 77 ust. 4 ustawy. Jak wynika z akt sprawy pierwsze wezwanie do zapłaty, pozwany otrzymał w dniu kontroli dokumentów przewozu, tj. w dniu 7 sierpnia 2012 r. Pozwany nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, zatem bieg terminu przedawnienia uległ zawieszeniu na maksymalny okres 3 miesięcy, tj. do dnia 7 listopada 2012r. Bieg przedawnienia tym samym rozpoczął się w dniu 8 listopada 2012 r. W dacie wniesienia pozwu do sądu przez stronę powodową, tj. w dniu 26 czerwca 2013r. roszczenie nie było więc przedawnione.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., w świetle którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Termin płatności dochodzonej pozwem należności został określony w wezwaniu do zapłaty o nr (...) z dnia 7 sierpnia 2012 r. i wynosił 14 dni, co także Sądowi jest znane z urzędu z uwagi na wielość tożsamych przedmiotowo spraw wpływających do tutejszego Sądu. A zatem od dnia 22 sierpnia 2012r. pozwany popadł w opóźnienie i od tej daty należało zasądzić odsetki zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczenie o kosztach procesu w pkt II wyroku, Sąd oparł o treść przepisu art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) (§ 1). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3). Powyższy przepis ustanawia zatem dwie zasady rozstrzygania o kosztach procesu tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych. Zasada odpowiedzialności za wynik procesu, oznacza, że strona, która przegrała sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez nią koszty procesu. Z kolei z zasady kosztów niezbędnych i celowych wynika, że strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi tylko te poniesione koszty procesu, które były niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony.

W związku z powyższym, Sąd zasądził zgodnie z żądaniem strony powodowej, zwrot poniesionej opłaty sądowej od pozwu w wysokości 30 zł i 60 zł tytułem minimalnych kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika strony powodowej ustalonych stosownie do treści § 2 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. „w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów zastępstwa prawnego z urzędu” (tj, Dz.U. 2013 poz.490) oraz kwotę 30 zł tytułem wynagrodzenia dla ustanowionego

kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, którego wysokość stosownie do § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1982 r. „w sprawie stawek, warunków przyznawania i wypłaty ryczału przysługującego sędziom i pracownikom sądowym za dokonanie oględzin oraz stawek należności kuratorów” (Dz. U. z dnia 15 września 1982 r.) stanowi 50 % stawki zasadniczego wynagrodzenia dla pełnomocników będących adwokatami.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej
2. kal. 14 dni.